

като паднала отъ една урва. Борчето бѣше любопитно, както всички дѣца, и постоянно разпитваше.

— Тате, какво стана съ по-голѣмия ми братъ, когото дърваритѣ отсѣкоха миналата зима?

— Не зная, — отговори бащата, — той бѣше толкова красивъ и здравъ! Може би отъ стеблото му сж направили мачта за корабъ.

— А клонетѣ му? — питаше малкото борче.

— Сигурно сж направили отъ тѣхъ дръжки за метли или подпорки за лози.

Борчето размишляваше върху всичко, що чуваше отъ баща си; то не искаше бърже да порастне, защото мисълта, че ще умре и стане прѣтъ му бѣше крайно неприятна.

Единъ хубавъ слѣдъ обѣдъ, прѣзъ мѣсець декември, единъ дърваръ, като минаваше отъ тамъ, се спрѣ близу до голѣмия боръ.

— О! каза той, — какво великолѣпно дърво! Но ето едно мѣничко, което ще ми послужи повече. Господинъ Ивановъ ме помоли да му занеса едно такова борче за Коледа; такова хубаво дърво нѣма никждѣ изъ цѣлата околностъ — жално е да се отсѣче; ще се помжча да го извадя съ коренетѣ. Господинъ Ивановъ ще може да го посади слѣдъ това въ градината си“.

Като каза това, дърварѣтъ разкопа около борчето, послѣ го извади, дигна го на раменѣтъ си, и слѣзе отъ планината. Всичко това стана така бърже, че борчето нѣма време да каже на баща си „сбогомъ“. Не се мина много, посадиха го въ едно каче, поставиха го срѣдъ салона и го полѣха съ вода; борчето усѣти че му стана добрѣ. Скоро нѣколко госпожи влѣзоха въ стаята и закрѣпиха малки свѣщици по клончетата му.

„Какво чудно нѣщо — си мислѣше борчето — баща ми казваше, че ще нося шишарки, когато порастна, но никога не ми е говорилъ за свѣщи“.

Колко се изненада, когато закачиха по клончетата му ябълки, златни орѣхи, бонбони, картинки! . . . А на върха му една златна звѣзда!

Вечеръта запалиха свецицитѣ, и една група весели дѣца дойдоха да му се любуватъ и да се забавляватъ около него. Борчето се хареса много и много му се искаше да се покаже на по-голѣмитѣ си братя отъ гората.